

Cent anys de presó per un dia de ser lliures

"L'Estat ha volgut escarnir i exemplaritzar Catalunya recorrent a la vella estratègia de sempre: la por. Aquesta ha estat l'eina contra el desig de llibertat del poble de Catalunya. Ni les paraules, ni la mediació, ni el pacte..."

No hi havia cap sentència justa que no fos l'absolució, però la sentència del Tribunal Suprem no tan sols no ha estat justa, sinó d'una duresa descomunal, desproveïda de qualsevol vestigi d'equitat. L'Estat ha volgut escarnir i exemplaritzar Catalunya recorrent a la vella estratègia de sempre: la por. Aquesta ha estat l'eina contra el desig de llibertat del poble de Catalunya. Ni les paraules, ni la mediació, ni el pacte... Por i repressió, com a últim recurs d'un estat que per molt que s'escudi en sentències injustes i insultants, se sap francament en fallida. L'acció de la judicatura contra representants polítics i civils del nostre país encaixa plenament en el debat dels subtipus de nacionalisme existents: el nacionalisme expansionista dels Estats establerts, com l'espanyol, i el nacionalisme emancipador de les minories, com ara, la catalana, l'escolesa, la irlandesa, etcètera.

Existeixen diversos procediments de nacionalització imposada als pobles integrants de l'estat nació, tots aquests força arrelats en la cultura política espanyola. L'un, l'anomenat «nacionalisme banal» -terme introduït per Michael Billig al seu llibre *Banal Nationalism* (1995) per definir el nacionalisme imperceptible o rutinari-, és pertot de l'estat nació i es manifesta de múltiples i inadvertides maneres. Aquest nacionalisme que es pretén invisible i assumeix la diversitat cultural de l'Estat com una amenaça afeblidora, necessita tallar de soca-rel qualsevol aspiració nacional, perquè en els aspirants a estat nació el triomf d'un nacionalisme concret rarament s'aconsegueix sense la desfeta de nacionalismes alternatius. Per això és que Hannah Arendt adverteix que l'adjectiu «banal» no és sinònim d'inofensiu.

Un altre procediment nacionalitzador es concreta en una mena de tàctica intimidatòria per desacreditar completament la idea de l'autodeterminació dels pobles, en què -partint d'un patriotisme mal entès que transforma l'amor per la nació pròpia en odi envers una altra nació- associa el nacionalisme de les nacions sense estat amb el terrorisme i el feixisme. Aquesta forma de patriotisme extrem, analitzada fa més d'un centenar d'anys pel filòsof anglès John Hobson al seu *The Psychology of Jingoism*, l'hem vista al llarg dels segles XX i XXI dins del mateix continent europeu i, atenent el caire que ha pres la política espanyola, torna a revifar amb força en aquestes latituds.

Aquest patriotisme mal entès, que pot justificar des d'una política exterior agressiva a la violència sense contemplacions contra la població dissident, és compartit per tot l'entramat estatal espanyol, tant el polític com el judicial, l'econòmic o el mediàtic, i se sustenta en la idea que una vegada un estat nació ha estat establert, la seva existència contínua depèn del «tot s'hi val» despòtic: imposició d'una amnèsia col·lectiva (distorsió de la història i de la realitat, foment d'un patriotisme narcisista autocomplaent, anatemitzacions estereotípiques contra les nacions integrants de l'Estat), polítiques centralitzadores i homogeneïtzadores, escanyament econòmic i una repressió desbocada, per a la qual utilitzarà indiscriminadament i com ha fet sempre la triada de poders al seu abast: executiu, legislatiu i judicial.

Només els estats totalitaris sacralitzen la llei i entenen la justícia com l'aplicació literal de la llei. Per tant, a l'Estat espanyol, després de violentar el text constitucional amb l'aplicació, «ad libitum», del 155 i fomentar l'ús indiscriminat de la força contra una població pacífica i indefensa el Primer d'Octubre, ara li toca a la justícia «la continuació de la guerra per altres mitjans», com

afirmava Zygmunt Bauman, un dels grans referents culturals del nostre temps. La sentència del procés, amb 100 anys de presó per als nostres representants polítics i civils, és un cas de manual, de manual de guerra judicial concretament. És a dir, la utilització dels tribunals com a arma de coacció i repressió i no com a instrument per impartir justícia.

Davant d'una nació on el primer projecte socialment compartit és la creació d'un estat propi, equitatiu i solidari, l'únic recurs que li queda a l'Estat espanyol de presentar-se com a autoritat legítima a Catalunya és l'apel·lació a la por, el càstig i el temor reverencial dels ciutadans. Faria bé de saber Espanya que cap sentència ignominiosa ni cap estat que menyspreï els drets fonamentals dels ciutadans o transgredeixi la divisió de poders propugnada per Montesquieu apartarà Catalunya del noble ideal d'esdevenir un país lliure i sobirà.